

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 22. listopada 2016. [\[Multimedia\]](#)

Milosrđe i dijalog (usp. Iv 4, 5-27)

Dođe dakle u samarijski grad koji se zove Sihar... Isus je umoran od puta sjedio na zdencu. Bila je otprilike šesta ura. Dođe neka žena Samarijanka zahvatiti vode. Kaže joj Isus: "Daj mi piti!" Njegovi učenici bijahu otišli u grad kupiti hrane. Kaže mu na to Samarijanka: "Kako ti, Židov, išteš piti od mene, Samarijanke?" Jer Židovi se ne druže sa Samarijancima. Isus joj odgovori: "Kad bi znala dar Božji i tko je onaj koji ti veli: 'Daj mi piti', ti bi u njega zaiskala i on bi ti dao vode žive."

Odvрати mu žena: "Gospodine, ta nemaš ni čime bi zahvatio, a zdenac je dubok. Otkuda ti dakle voda živa? Zar si ti možda veći od oca našeg Jakova koji nam dade ovaj zdenac i sam je iz njega pio, a i sinovi njegovi i stada njegova?" Odgovori joj Isus: "Tko god pije ove vode, opet će ožednjeti. A tko bude pio vode koju ću mu ja dati, ne, neće ožednjeti nikada: voda koju ću mu ja dati postat će u njemu izvorom vode koja struji u život vječni." Kaže mu žena: "Gospodine, daj mi te vode da ne žeđam i da ne moram dolaziti ovamo zahvaćati."

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Odlomak iz Ivanova Evanđelja koji smo čuli (usp. 4, 6-15) opisuje Isusov susret sa ženom Samarijankom. Ono što upada u oči u ovom susretu je vrlo jezgrovit dijalog između žene i Isusa. To nam pak omogućava istaknuti vrlo važan aspekt milosrđa, a to je upravo dijalog.

Dijalog omogućuje ljudima da se međusobno upoznaju i razumiju potrebe jedni drugih. To je nadasve znak velikog poštovanja, jer stavlja osobe u stav slušanja i dovodi ih u stanje da mogu primiti ono najbolje od sugovornika. Drugo, dijalog je izraz ljubavi, jer, iako ne zanemaruje razlike, može pomoći tražiti i s drugima dijeliti opće dobro. Osim toga, dijalog nas poziva postaviti se i promatrati drugoga kao Božji dar, koji za nas predstavlja izazov i traži od nas da ga kao takvog prepoznamo.

Mnogo puta ne susrećemo braću, premda živimo blizu njih, pogotovo kad se trudimo nametati im

svoj stav. Ne vodimo dijalog kad ne slušamo dovoljno ili smo skloni prekidati drugoga kako bismo dokazali da smo u pravu. Koliko samo puta slušamo osobu, prekinemo je i kažemo: "Ne! Nije tako!" i ne dopuštamo osobi da do kraja objasni ono što hoće reći. A to sprječava dijalog: to je agresija. Istinski dijalog, međutim, iziskuje trenutke tišine, u kojoj treba dokučiti izvanredni dar Božje prisutnosti u bratu.

Draga braćo i sestre, dijalog pomaže ljudima humanizirati odnose i prevladavati nesporazume. Postoji tolika potreba za dijalogom u našim obiteljima, i koliko bi se samo lakše rješavalo probleme kad bi smo naučili slušati jedni druge! To je tako u odnosu između muža i žene, kao i između roditelja i djece. Kolika pomoć može doći od dijaloga između učitelja i njihovih učenika; ili između upravitelja i radnika, kako bi otkrili najbolje zahtjeve rada.

Od dijaloga živi također Crkva s muškarcima i ženama svih vremena, kako bi razumjela potrebe koje su u srcu svake osobe i kako bi pridonijela postizanju općeg dobra. Razmišljamo o velikom daru stvaranja i našoj zajedničkoj odgovornosti očuvanja našeg zajedničkog doma: dijalog o tom pitanju od središnje važnosti je neizbježan. Razmišljamo o dijalogu među religijama, kako bismo otkrili duboku istinu o svojoj misiji među ljudima, te pridonijeli izgradnji mira i mreže poštivanja i bratstva (usp. enc. *Laudato si'*, 201).

Da zaključim, svi oblici dijaloga su izraz velike potrebe za Božjom ljubavlju, koji ide svima ususret i u svakog čovjeka stavlja sjeme svoje dobrote, da može surađivati u njegovu djelu stvaranja. Dijalog ruši zidove podjelâ i nerazumijevanjâ; gradi mostove komunikacije i ne dopušta nikome da se izolira i zatvara se u svoj mali svijet. Ne zaboravite: voditi dijalog znači slušati ono što mi drugi govori i s blagošću reći ono što ja mislim. Ako tome bude tako, obitelj, gradska četvrt, radno mjesto bit će bolji. Ali ako ne dopuštam drugom da kaže ono što mu je na srcu i počnem vikati – danas se toliko više – taj odnos među nama neće dobro završiti; neće dobro završiti odnos između muža i žene, između roditelja i djece. Slušati, objašnjavati, s blagošću, ne režati na drugoga, ne vikati, već imati otvoreno srce.

Isus je dobro znao što je u Samarijankinu srcu, bila je velika grešnica; ipak nije joj branio da govori i ušao je postupno u tajnu njezina života. Ovo učenje vrijedi također za nas. Kroz dijalog možemo njegovati znakove Božjeg milosrđa i pretvoriti ih u oruđa poštivanja i prihvaćanja.

U sklopu pozdrava na poljskom jeziku

Draga braćo i sestre,

Prije točno trideset osam godina, gotovo u isto ovo vrijeme, na ovom Trgu su odzvanjale riječi upućene ljudima iz cijeloga svijeta: Ne bojte se! (...) Otvorite, otvorite širom vrata Kristu. Te je riječi izrekao na početku svoga pontifikata Ivan Pavao II., papa duboke duhovnosti, oblikovane tisućljetnom baštinom poljske povijesti i kulture prenošene s koljena na koljeno u duhu vjere. Ta je

baština za njega bila izvor nade, snage i hrabrosti, kojom je pozvao svijet da širom otvori vrata Kristu. Taj poziv se pretvorio u neprekidni naviještaj evanđelja milosrđa za svijet i za čovjeka, čiji je nastavak ova jubilejska godina.

Danas vam želim poželjeti da vam Gospodin dadne milost ustrajnosti u toj vjeri, toj nadi i toj ljubavi koje ste primili od svojih predaka i koje brižno čuvate. Neka u vašim mislima i srcima uvijek odjekuje poziv vašeg velikog sunarodnjaka da probudite u sebi maštu milosrđa, da možete nositi svjedočanstvo Božje ljubavi svima kojima je potrebno.

Molim vas da me se sjetite u svojim molitvama. Od srca vas blagoslivljam! Hvaljen Isus i Marija!